

ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΜΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΑΚΟΣ

“Ένα ταξίδι
που ανατρέπει
τα πάντα...”

Αναζητώντας τα μονοπάτια της ψυχής

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Αναζητώντας τα μονοπάτια της ψυχής
Συγγραφέας: Γιώργος Όμηρος Χριστάκος
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Μπίσσα
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση-Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Γιώργος Όμηρος Χριστάκος
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
email: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-56-6

ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΜΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΑΚΟΣ

Αναζητώντας
τα μονοπάτια
της ψυχής

... στη γυναίκα μου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σήμερα

Όσο πλησίαζε η βάρκα προς τον βράχο τόσο πιο καθαρά μπορούσες να τη διακρίνεις. Ψηλά, πάνω στην καλντέρα, μια φιγούρα. Μια γυναικεία φιγούρα. Μου φάνηκε γνωστή, αδυνατούσα όμως να την αναγνωρίσω. Με μακριά μαύρα μαλλιά να ανεμίζουν σ' εκείνον τον άγριο βορινό αέρα. Τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος, το κορμί στητό και το βλέμμα σε ταξίδι μακρινό. Η φιγούρα της ήταν ανατριχιαστικά επιβλητική. Από τη μια ο συνεφιασμένος ουρανός και η μαύρη άγρια θάλασσα και από την άλλη αυτή η γυναίκα. Η μια

αφρισμένη και άγρια, η άλλη ήρεμη. Ενάντια στη Φύση, λυγερή, αγέρωχη. Όσο περισσότερο πλησίαζα με τη βάρκα, τόσο πιο έντονο γινόταν το δέος που κυρίευε την ψυχή μου. Απέπνεε μια δύναμη, όμως ταυτόχρονα μου γεννούσε και κάτι ακόμη. Ένα περίεργο συναίσθημα, ακαθόριστο.

Η βάρκα που μου είχε δανείσει ο φαράς βολόδερνε στα κύματα, λίγα μόλις μέτρα πριν από τη μικρή προβλήτα. Με αρκετό κόπο έφτασα σε αυτήν και με δυσκολία πήδηξα στη στεριά. Έδεσα τη βάρκα, πήρα μια βαθιά ανάσα ύστερα από όλη αυτήν την ταλαιπωρία μέσα στα κύματα και αμέσως μετά σήκωσα ψηλά το βλέμμα μου στον βράχο, αναζητώντας την. Όμως, στην άκρη της καλντέρας δεν υπήρχε κανείς.

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε η καμπάνα από ένα ξωκλήσι ακριβώς δίπλα από το σημείο όπου βρισκόταν η γυναικεία φιγούρα. Άλλο ένα από τα χαρακτηριστικά αυτού του τόπου, τέτοια εποχή. Ο δυνατός θαλασσινός αέρας δέρνει με μανία το νησί –το οποίο παρεμπιπτόντως δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μεγάλο κομμάτι βράχου που ξεπηδάει μέσα από τη θάλασσα– και είναι τέτοια η ορμή του, που κτυπάνε κάθε λίγο οι καμπάνες δίνοντας έναν, ακόμη πιο άγριο τόνο σε τούτη την ερημιά. Είχα αρχίσει να κρυώνω. Πήρα τον σάκο μου από τη βάρκα και απογοητευμένος από την

εξαφάνιση εκείνης, άρχισα να ανεβαίνω τα μεγάλα φαρδιά σκαλοπάτια που ήταν λαξεμένα στον κομμένο βράχο και οδηγούσαν στο πάνω μέρος της καλντέρας.

Όταν έφτασα, σταμάτησα για μια ακόμη ανάσα και άφησα το βλέμμα μου να πλανηθεί για λίγο στο τοπίο. Τα γκρίζα σύννεφα πλησίαζαν απειλητικά τον βράχο. Η θάλασσα τον χτυπούσε με μανίες και ήθελε να τον εκδικηθεί για κάτι. Έστρεψα τη ματιά μου δεξιά, στη μικρή αυλή μπροστά από το υπόσκαφο σπιτάκι, εκεί όπου μέχρι πριν από λίγο βρισκόταν εκείνη. Βάδισα προς αυτό το σημείο. Κάτι μέσα μου με έσπρωχνε να ανοίξω την αυλόπορτα και να μπω. Κρατήθηκα. Κοίταξα γύρω-γύρω, μήπως και διακρίνω την ίδια ή κάποιο ίχνος της παρουσίας της. Μάταια! Τα πάντα ήταν σκοτεινά. Αποφάσισα να φύγω με το συναίσθημα της απογοήτευσης βαρύ, είναι αλήθεια, στην καρδιά μου. Άλλωστε, αισθανόμουν τόσο κουρασμένος από όλην την προσπάθεια να έρθω στην Οία από τα Φηρά με τη βάρκα, πλέοντας σε μια τόσο ανταριασμένη θάλασσα. Έπρεπε όμως να γυρίσω. Ο δρόμος, μετά την κατολίσθηση, δεν θα άνοιγε πιθανώς πριν από το τέλος της επόμενης ημέρας, όπως είχε ανακοινώσει το συνεργείο.

Τα σοκάκια της καλντέρας ήταν άδεια. Περπάτησα προς την κεντρική πλατεία, μήπως και

δω κάποιον και ανταλλάξω μια κουβέντα. Ένας γέρος με καμπούρα ήταν ο μόνος άνθρωπος με τον οποίο απαντήθηκα μέχρι να φτάσω στο σπίτι που είχα νοικιάσει. Ξανά απογοήτευση. Αισθανόμουν μοναξιά. Είχα ανάγκη να μιλήσω με κάποιον άνθρωπο, να του περιγράψω εκείνη, να του μεταφέρω αυτά που αισθάνθηκα στο αντίκρισμά της. Αλλά, τί σκέφτομαι; Θα μπορούσα άραγε να μιλήσω γι' αυτά σε έναν ξένο; Σίγουρα όχι. Δεν πειράζει, σκέφτηκα. Θα ξεκουραστώ κι αύριο το πρωί θα πάω ξανά εκεί που την είδα νωρίτερα. Ίσως είμαι τυχερός και τη συναντήσω.

Μόλις μπήκα στο στούντιο, που ήταν κτισμένο μέσα στον βράχο, άρχισα να αισθάνομαι καλύτερα. Πόσο μου άρεσε αυτός ο χώρος, πόσο οικείο τον αισθανόμουν! Όποτε ερχόμουν στη Σαντορίνη, συνήθιζα να νοικιάζω τον ίδιο χώρο. Η θέα της θάλασσας από τη μικρή του αυλή, η οποία ήταν συγχρόνως και ταράτσα του υπόσκαφου σπιτιού που βρισκόταν ακριβώς από κάτω, ήταν μαγευτική. Μπορούσα να κάθομαι ώρες σε αυτή τη βεράντα και να αγναντεύω από ψηλά τη θάλασσα, τότε με ηλιόλουστο ουρανό, τότε με σύννεφα βαριά και γκριζα, έτοιμα να καλύψουν την καλντέρα, τότε με τον ήλιο να βουτάει για το καθημερινό του μπάνιο στη θάλασσα γεμίζοντας τον ορίζοντα με τα καταπληκτικά χρώματα του δειλινού, που ομοιά

του σπάνια βλέπεις. Τόσες διαφορετικές στιγμές και τόσο διαφορετικές εικόνες και συναισθήματα, τόσο πολλά ταξίδια της ψυχής και πάντοτε από το ίδιο ακριβώς σημείο... Στην ίδια καρέκλα... Το μόνο που άλλαζε ήταν αυτό που έπινα. Καφές ή ποτό, ανάλογα με τη στιγμή της ημέρας. Τελικά, είναι το μοναδικό μέρος στο οποίο μπορώ να κάθομαι και να απολαμβάνω τις στιγμές, χωρίς να κάνω απολύτως τίποτε. Αλήθεια, μήπως θα έπρεπε να παρατήσω κι εγώ, όπως ο Αριστοτέλης, την καριέρα μου, να έρθω να μείνω μόνιμα εδώ, σε αυτό το σκαλισμένο μέσα στον βράχο μικρό σπιτάκι και να αγναντεύω τη θάλασσα, ρουφώντας ταυτόχρονα την ενέργεια αυτού του τόπου; Αλλά πάλι, τί σκέφτομαι; Δεν είμαι ο Αριστοτέλης και δεν έχω πάθει καρδιακό επεισόδιο. Απλώς, εδώ αισθάνομαι καλύτερα. Κυρίως, δεν έχω αυτούς τους φοβερούς εφιάλτες.

Με αυτές τις σκέψεις στο μυαλό, ξάπλωσα στο μεγάλο κρεβάτι, εξαντλημένος μεν από την ταλαιπωρία που είχα τραβήξει, χαρούμενος δε για τις ώρες ξεκούρασης που με περίμεναν.

Ήταν πάλι εκεί, στην άκρη της καλντέρας. Όρθια, με τον αέρα να της ανεμίζει τα μακριά μαύρα

μαλλιά και το λευκό αραχνοῦφαντο πέπλο. Όμως τώρα, είχε τα χέρια της τεντωμένα ψηλά, με τις παλάμες ανοικτές, λες και εκλιπαρούσε για κάτι. Το θέαμα ήταν συγκλονιστικό. Παρά τον δυνατό άνεμο, εκείνη παρέμενε ακίνητη. Το σώμα της προέκταση του βράχου.

Προσπάθησα να την πλησιάσω. Ο λυσσασμένος βοριάς μου δυσκόλευε το περπάτημα σπρώχνοντάς με προς τα πίσω. Κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να κάνω έστω και ένα βήμα, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Άνοιξα το στόμα μου για να τη φωνάξω. Εκείνη τη στιγμή, γύρισε προς το μέρος μου και με κοίταξε. Το βλέμμα της... τόσο ζεστό και ταυτόχρονα τόσο απόμακρο. Όμως... πολύ γνωστό. Ένα ελαφρύ μειδίαμα ζωγραφισμένο στα χείλη της. Την ξέρω αυτή τη γυναίκα. Είναι ΕΚΕΙΝΗ;...

Αισθανόμουν κάτι απόκοσμο να πλανάται στην ατμόσφαιρα. Και ξαφνικά, ένα ακόμη δυνατότερο κύμα αέρα την τράνταξε ολόκληρη· εκείνη σήκωσε το κεφάλι προς τον ουρανό, έβγαλε μια κραυγή και... –Θεέ μου!– μεταμορφώθηκε σε... γεράκι και πέταξε ψηλά! Ψηλά στον ουρανό, τον φορτωμένο με γκιρίζα απειλητικά σύννεφα! Προσπάθησα να τρέξω. Τα πόδια μου κολλημένα στη γη. Ρίγη διέτρεχαν τη σπονδυλική μου στήλη. Έκπληξη. Φόβος. Προσπάθησα να φωνάξω. Από το ανοιχτό μου στόμα, δεν έβγαινε κανένας ήχος. Έτρεμα. Σπάραζα ολόκληρος...

Πετάχτηκα από το κρεβάτι με μια δυνατή κραυγή. Μούσκεμα στον ιδρώτα. Λαχανιασμένος. Ήταν όνειρο ή μάλλον εφιάλτης. Προσπάθησα να αναπνεύσω αργά, να ηρεμήσω. Τόσο έντονο... Μπρος στα μάτια μου ήρθε πάλι εκείνη. Η μεταμόρφωσή της. Το πέταγμά της.

Σηκώθηκα. Πήγα μέχρι το παράθυρο. Έξω, ο ίδιος λυσσασμένος αέρας. Σκοτάδι.

Γύρισα πάλι στο κρεβάτι. Ξάπλωσα και έκλεισα τα μάτια. Η εικόνα της όμως, δεν έλεγε να φύγει. Ακόμη και εδώ, εφιάλτες. Πάνω που πίστευα πως στη Σαντορίνη θα ηρεμούσα. Πλάνη. Προσπάθησα να κοιμηθώ. Μάταια.

Σηκώθηκα ξανά και πήγα στην κουζίνα, για να φτιάξω έναν δυνατό καφέ. Ήταν ότι χρειαζόμουν εκείνη τη στιγμή. Έξω χάραζε. Πήρα την κούπα με τον αχνιστό καφέ και κάθισα δίπλα στο παράθυρο. Ο αέρας είχε αρχίσει να κοπάζει. Στον ορίζοντα η ανατολή. Ευτυχώς, μια καινούργια μέρα ξεκινούσε. Κι εγώ, είχα την ελπίδα ότι τα φαντάσματα της προηγούμενης νύχτας θα εξαφανίζονταν. Άραγε ήταν εφιάλτης αυτό που είδα στον ύπνο μου μη συγκρινόμενος με κανέναν απ' αυτούς που με βασάνιζαν ή ένα όνειρο; Ένα πολύ ζωντανό όνειρο;

Χαμένος στις σκέψεις μου, δεν κατάλαβα πώς πέρασε η ώρα. Πλησίαζε οκτώ· αποφάσισα να βγω για μια βόλτα και ίσως για έναν δεύτερο καφέ, αυτή τη φορά στο καφέ *Ανατολή*, του φίλου μου του Αριστοτέλη. Ήταν μια από τις αγαπημένες μου συνήθειες. Όποτε βρισκόμουν στην Οία, ειδικά τέτοια εποχή, απολάμβανα τον πρωινό μας καφέ και τις κουβέντες μας με τον Αριστοτέλη. Υψηλόβαθμο στέλεχος πολυεθνικών εταιρειών, με σημαντική καριέρα, έκανε την επανάστασή του μετά το καρδιακό επεισόδιο που υπέστη κατά τη διάρκεια μιας παρουσίασης σε υποψήφιους Γερμανούς πελάτες. Δύο χρόνια κυνηγούσε αυτόν τον λογαριασμό. Χρησιμοποίησε όλες τις επαφές που είχε, ταξίδεψε τρεις φορές στο Αμβούργο, στα κεντρικά της εταιρείας, ερεύνησε σε βάθος στοιχεία της αγοράς και του ανταγωνισμού. Πριν καν καλέσουν οι Γερμανοί αυτόν και την εταιρεία του για μια πρώτη παρουσίαση των προτάσεών τους, ο Αριστοτέλης είχε ήδη έτοιμα στον υπολογιστή του τόσο τη στρατηγική που θα τους πρότεινε όσο και όλα τα εναλλακτικά σενάρια. Είχε σκεφτεί και είχε αναλύσει έως και την τελευταία λεπτομέρεια. Ήταν το προσωπικό του στοίχημα. Ήξερε πολύ καλά πως μετά την ήδη επιτυχημένη καριέρα που είχε, η ανάληψη ενός λογαριασμού τέτοιου βεληνεκούς θα τον απογείωνε. Όσα ονειρευόταν, από την

περίοδο ακόμη των σπουδών του, θα ήταν πλέον δικά του. Και είχε πλάσει πάρα πολλά όνειρα. Δύναμη, εξουσία, επαγγελματική και κοινωνική καταξίωση, οικονομική ανεξαρτησία...

Αμέσως μόλις συνήλθε από την περιπέτεια της υγείας του και αφού στάθηκε για τα καλά στα πόδια του, τα παράτησε όλα, ήρθε στην Οία, αγόρασε το παλιό καφενείο του κυρ Αποστόλη και το μετέτρεψε σε ένα πολύ ατμοσφαιρικό καφέ. Ένα καφέ που ταίριαζε απόλυτα με το ύφος που απέπνεε η περιοχή.

«Καλημέρα Αριστοτέλη», είπα, μόλις τον είδα να σηκώνεται πίσω από τον ξύλινο πάγκο.

«Καλώς τους πικραμένους Αθηναίους», ήρθε η κλασική απάντησή του κάθε φορά που με έβλεπε. Όχι μόνο εμένα. Κάθε φορά που απαντούσε κάποιον από την Αθήνα, τα ίδια έλεγε.

«Έλεος πρωί-πρωί! Ακόμη δεν ανοίξαμε τα μάτια μας και θα μας τη βγεις κι από πάνω! Εντάξει, εσύ τη βόλεψες εδώ, ενώ εμείς, εκεί... στο λούκι. Τί να κάνουμε, Αριστοτέλη, έτσι είναι... Δεν φτιάχνεις καλύτερα έναν διπλό εσπρέσο, να κάτσουμε και να πούμε καμιά κουβέντα της προκοπής;» του απάντησα με ένα χαμόγελο στα χείλη. Γιατί ό,τι κι αν μου έλεγε, ήταν πολύ ωραίος τύπος. Ανοιχτόκαρδος. Πώς να μην είναι άλλωστε έπειτα από αυτό που του συνέβη; Μα, πάνω απ' όλα, ήταν ο κολλητός μου!

«Εάν εσύ άνοιξης τα κουρασμένα από το νέφος ματάκια σου πριν από λίγο, εγώ τα έχω ανοίξει την ώρα που η νύχτα παραχωρούσε τη θέση της στην ημέρα. Το σκοτάδι... στο φως. Αφού ξέρεις ότι δεν χάνω πλέον καμμιά ανατολή. Ποτέ δεν ξέρω αν αυτή που βλέπω θα είναι η τελευταία... Όχι πως με ενδιαφέρει πια...» αποκρίθηκε με ύφος ο Αριστοτέλης.

Τελικά, αν περάσεις απέναντι και γυρίσεις πίσω, πώς λειτουργείς; Σαν η κάθε σου στιγμή να είναι η ύστατη; Ρουφάς και την τελευταία σταγόνα; Δεν σε νοιάζει όμως, αν κρίνω τουλάχιστον από τις απόψεις του φίλου μου, να ξαναπεράσεις στην άλληνη όχθη, αυτή τη φορά χωρίς γυρισμό. Μήπως όλοι αυτοί τελικά, έχουν δει κάτι που οι υπόλοιποι αγνοούμε;

«Θα 'θελες, φίλε μου», του απάντησα βγαίνοντας από τις σκέψεις μου, «ή μάλλον, εγώ θα ήθελα να είχα ανοίξει τα μάτια μου πριν από λίγο, μετά έναν βαθύ και ωραίο ύπνο. Δυστυχώς όμως, είχα την τύχη να δω την ανατολή έχοντας ξυπνήσει απότομα από έναν τρομερό εφιάλτη».

«Ακόμη οι εφιάλτες;...»

«Ακόμη! Άσ' τα, φαίνεται πως με κυνηγάνε ακόμη κι εδώ. Τέλος πάντων. Πού είναι ο καφές; Αργείς συστηματικά...» είπα χαμογελώντας για να τον πειράξω.

«Κοίτα που είναι και βιαστικός! Χαλάρωσε, δεν σε περιμένει κανένα *meeting*», είπε με μια δόση ειρωνείας.

«Τελικά, ο καθαρός αέρας της Σαντορίνης σου έχει φτιάξει τόσο τη διάθεση, ώστε να θες να πειράξεις πάντα τον κόσμο».

«Όχι τον κόσμο. Μόνο τους καλούς φίλους», αποκρίθηκε.

Χαμογέλασα. Ήταν ωραίος τύπος ο μπαγάσας!

«Λοιπόν, για πες μου, εκτός από το να λυσομανάει ο καιρός και να κλείνει ο δρόμος από κατολισθήσεις, συμβαίνει τίποτε άλλο εδώ, τέτοια εποχή;» τον ρώτησα.

«Ποιές κατολισθήσεις; Ποιός κλειστός δρόμος; Τί λες;» με ρώτησε με ένα απορημένο βλέμμα.

«Πλάκα μου κάνεις, Αριστοτέλη; Για την κατολίθηση σου λέω που έκλεισε χθες το πρωί τον δρόμο από τα Φηρά προς την Οία. Δύο ἡμέρες θέλουν για να τον ανοίξουν».

Με κοίταζε γεμάτος απορία και δεν μιλούσε. Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα με ρώτησε:

«Είσαι καλά; Πριν από μισή ώρα ήρθα με το αυτοκίνητο από τα Φηρά· ο δρόμος είναι μια χαρά και καμμία κατολίθηση δεν έχει γίνει, εδώ και τουλάχιστον τρία χρόνια».

Ήταν η σειρά μου να τον κοιτάξω με το στόμα ανοιχτό, χωρίς να μπορώ να αρθρώσω λέξη.

«Δεν σου κάνω πλάκα. Σοβαρά μιλάω», μου είπε και το ύφος του μαρτυρούσε πως έλεγε την αλήθεια.

Δεν γίνεται, σκέφτηκα. Αφού θυμάμαι τους βράχους που είχαν κλείσει χθες τον δρόμο, όταν προσπάθησα να έρθω με το νοικιασμένο μου αυτοκίνητο. Ήταν μάλιστα εκεί και το συνεργείο αποκατάστασης και ένας αστυφύλακας με ενημέρωσε πως όχι μόνο είχε κλείσει ο δρόμος αλλά είχε πάθει και ζημιά. Δεν υπήρχε τρόπος να περάσω και γύρισα πίσω. Έψαχνα με αγωνία, για δύο ώρες περίπου, τρόπο για να μπορέσω να έρθω στην Οία. Μέχρι που βρήκα τον κυρ Γιάννη τον ψαρά, που με τα πολλά παρακάλια και αφού τον διαβεβαίωσα πως τίποτε δεν θα μου συμβεί μες στην άγρια θάλασσα, μου δάνεισε τη βάρκα του για να έρθω. Είμαστε καλά; Τί λέει ο Αριστοτέλης;

«Τί με κοιτάς σαν βλάκας;» μου είπε. «Πήγαινε και δες με τα μάτια σου».

Έφυγα σχεδόν τρέχοντας. Παραλίγο να σκοντάψω στα δύο μικρά σκαλοπατάκια της εισόδου. Στο επόμενο στενάκι έστριψα δεξιά, πέρασα μπροστά από την εκκλησία και τη μεγάλη πλατεία και βγήκα στον κεντρικό δρόμο. Ήταν άδειος. Δεν φαινόταν κανένα αυτοκίνητο. Σκέφτηκα πως θα πρέπει να μου έκανε πλάκα ο Αριστοτέλης. Άλλωστε,

τις συνηθίζει. Περίμενα λίγα λεπτά ακόμη μήπως και δω κάποια κίνηση. Χαλάρωσα. Τελικά δεν τρελάθηκα. Ο φίλος μου και τα συνηθισμένα του αστεία. Δεν βαριέσαι, σκέφτηκα. Ας πάω να πιω εκείνον τον καφέ και να του τα φάλλω λιγάκι.

Γύρισα χαμογελώντας και πήρα τον δρόμο της επιστροφής. Κοντοστάθηκα για να χαζέψω λίγο την εκκλησία μα πριν προλάβω να στρέψω καλά-καλά το βλέμμα μου σε αυτήν, ο ήχος ενός φορτηγού που πλησίαζε μου τράβηξε την προσοχή. Έτρεξα προς τα πίσω. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή περνούσε μπροστά μου. Είχε κατεύθυνση από τα Φηρά προς την Οία. Δεν είναι δυνατόν! σκέφτηκα. Σίγουρα θα έρχεται από κάποιο σημείο εδώ κοντά. Οι προμήθειες όμως τις οποίες μετέφερε μαρτυρούσαν πως μόνο από το λιμάνι θα μπορούσε να έρχεται. Άρα...

Άρχισα να τρέχω προς την πλευρά από την οποία είχε έρθει το φορτηγό. Λογικά, αν ο δρόμος είναι ανοιχτός, θα πρέπει να συναντήσω και άλλα αυτοκίνητα. Όμως, δεν περνάει κανένα. Τί γίνεται; Μήπως άρχισα να τα χάνω; Θυμάμαι πολύ καλά. Ο δρόμος ήταν κλειστός. Μια μπουλντόζα ήταν δίπλα στους πεσμένους βράχους. Κόσμος πολύς γύρω. Δεν ήταν μόνο τα συνεργεία. Ήταν και κάτοικοι που έβλεπαν, για άλλη μια φορά όπως έλεγαν, να κλείνει ο δρόμος για τους ίδιους

λόγους. Διαμαρτύρονταν μάλιστα γιατί ο δήμαρχος δεν έκανε κανένα έργο, ώστε να μην αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα κάθε δυο-τρία χρόνια.

Συνέχισα με έντονο βηματισμό καθώς ήθελα να φθάσω στο σημείο της κατολίστησης για να βεβαιωθώ με τα ίδια μου τα μάτια. Αισθανόμουν τους κτύπους της καρδιάς μου όλο και πιο έντονους. Αν ο Αριστοτέλης δεν έκανε πλάκα και το φορτηγό ερχόταν όντως από το λιμάνι, τότε τί συνέβη χθες; Δεν θυμάμαι να είχα πιει, ώστε να είναι όλα αποκύημα της φαντασίας μου. Δεν είχα προλάβει να κάνω περισσότερα από διακόσια περίπου μέτρα, όταν από την επόμενη στροφή ξεπρόβαλε μια μηχανή. Ερχόταν προς το μέρος μου. Σήκωσα και τα δυο μου χέρια κάνοντας νόημα στον αναβάτη της να σταματήσει. Τον πλησίασα.

«Καλημέρα. Σε παρακαλώ, φίλε μου, πες μου από πού έρχεσαι; Από τα Φηρά; Ο δρόμος είναι εντάξει; Δεν είναι κλειστός;» τον ρώτησα με τέτοια αγωνία που οι ερωτήσεις μου έπεφταν με ρυθμό πολυβόλου.

Με κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο απορία. «Όχι, δεν έρχομαι από τα Φηρά», είπε και σταμάτησε για να βγάλει το κράνος του.

Αναθάρρησα. Τελικά είχα δίκιο. Όλα έγιναν όπως τα θυμάμαι.

«Από το Καμάρι έρχομαι· ξέρεις, το παραθαλάσσιο χωριό λίγα χιλιόμετρα πριν από τα Φηρά. Όσο για τον δρόμο, μια χαρά είναι. Τί πρόβλημα να έχει; Δεν έκλεισε από τα χιόνια, γιατί, όπως θα ξέρεις άλλωστε, στη Σαντορίνη δεν χιονίζει!» είπε και άρχισε να γελάει.

Λες και ένας τοίχος έπεσε πάνω μου. Δεν είναι δυνατόν, δεν γίνεται! Δηλαδή, όλα ήταν ένα όνειρο; Στεκόμουν εμβρόντητος. Ο αναβάτης της μηχανής συνέχιζε να γελάει ενώ έβαζε το κράνος του και ετοιμαζόταν να φύγει μακριά από τον τρελό με τις περίεργες ερωτήσεις. Από εμένα. Γύρισα και τον κοιτούσα ακίνητος μέχρι που χάθηκε στην επόμενη στροφή. Ξαναγύρισα προς την πλευρά του, θεωρητικά, χαλασμένου δρόμου. Αποφάσισα να επιστρέψω. Δεν είχε νόημα. Θα πρέπει όλα να ήταν ένα όνειρο, τόσο έντονο που έχασα την αίσθηση της πραγματικότητας. Αλήθεια, μπορεί ένα όνειρο να είναι τόσο ζωντανό που να σε κάνει να το μπερδέψεις με πραγματικά γεγονότα; Κάτι τέτοιο δεν μου είχε ξανασυμβεί σε όλη μου τη ζωή. Αυτά σκεφτόμουν όση ώρα περπατούσα με σκυμμένο το κεφάλι, μέχρι να φθάσω στο καφέ Ανατολή του φίλου μου του Αριστοτέλη.

Όταν μπήκα στο μαγαζί η έκφραση του προσώπου μου θα πρέπει να ήταν πολύ περίεργη, αν

κρίνω από την ερώτησή του: «Πώς είσαι έτσι; Λες και είδες κανένα πτώμα».

Δεν απάντησα. Με βαριά βήματα πήγα και κάθισα σε ένα τραπεζάκι. Εκείνος έφτιαξε φρέσκο καφέ, γιατί ο προηγούμενος είχε πλέον παγώσει, και ένα τσάι για τον ίδιο, τα πήρε και ήρθε και έκατσε δίπλα μου. Ρούφηξα μια γουλιά από τον αχνιστό καφέ και άναψα ένα τσιγάρο.

«Τί σου συμβαίνει;» με ρώτησε. «Τί ήταν όλα αυτά προηγουμένως για τον κλειστό δρόμο; Το διαπίστωσες και μόνος σου πως είναι ανοικτός, έτσι δεν είναι; Τί έλεγες λοιπόν;»

«Δεν ξέρω, Αριστοτέλη. Μάλλον επρόκειτο για τον εφιάλτη που σου είπα ότι είδα και προφανώς τον μπέρδεψα με την πραγματικότητα. Ήταν τόσο έντονος όμως. Ακόμη έχω μπροστά μου τις εικόνες».

«Ποιές εικόνες;» με ρώτησε.

Του αφηγήθηκα με κάθε λεπτομέρεια ότι είχε συμβεί ή για την ακρίβεια ότι νόμιζα πως είχε συμβεί. Όσο του μιλούσα τόσο πιο πολύ σιγουρευόμουν ότι τελικώς επρόκειτο για όνειρο και πως ποτέ δεν είχα δει εκείνη τη γυναίκα στην καλντέρα χθες το απόγευμα· πόσω μάλλον ότι είχα έρθει με τη βάρκα του κυρ Γιάννη μες στην ανταριασμένη θάλασσα από τα Φηρά στην Οία.

Ο Αριστοτέλης με κοιτούσε με απορημένο βλέμμα. Δεν καταλάβαινα. Τόσο περίεργο του φάνηκε το όνειρο ή το γεγονός πως νόμισα ότι ήταν πραγματικότητα; Σηκώθηκε από την καρέκλα του και κατευθύνθηκε προς το παράθυρο που έβλεπε στη θάλασσα και στο μικρό λιμανάκι.

«Αν όλα αυτά τα είδες στον ύπνο σου, που σίγουρα κάποια από αυτά ήταν απλώς ένα όνειρο γιατί ο δρόμος δεν έκλεισε, τότε τί δουλειά έχει εκεί κάτω η βάρκα του κυρ Γιάννη;»

Πάγωσα με τις τελευταίες του λέξεις. Δεν είναι δυνατόν, σκέφτηκα, κάτι άλλο πρέπει να συμβαίνει!

«Θα την έχει φέρει ο ίδιος», απάντησα με έξαψη, κυρίως γιατί θεώρησα πολύ φυσική τη σκέψη μου.

«Έλα όμως που ο κυρ Γιάννης είναι στην Αθήνα εδώ και τρεις ημέρες προκειμένου να τακτοποιήσει τη σύνταξή του...»

Αυτό ήταν. Δεν χρειαζόταν τίποτε παραπάνω. Είμαι σίγουρος. Ξαναζώ άλλον έναν εφιάλτη, μόνο που αυτός είναι πολύ εντονότερος από όλους τους προηγούμενους. Δεν γίνεται. Είμαι σίγουρος πως από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνήσω. Πρέπει να ξυπνήσω. Αλλιώς θα τρελαθώ!

ΣΕΙΡΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

«Γιιέ μου, τα μυστήρια της ζωής δεν λύνονται από έναν γέρο βαρκάρη. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι πως δεν υπάρχουν όρια. Βγες στην ανοικτή θάλασσα και δεσ τον ορίζοντα. Η ζωή δεν φτάνει μέχρι εκεί που μπορεί να δει το μάτι σου. Μήτε εκεί που ακούει το αυτί σου ή σκέφτεται το μυαλό σου...»

Το όνειρο του Οδυσσέα, με τον τάφο μιας άγνωστης νέας κοπέλας, στον οποίο αναγράφεται μόνο η ημερομηνία γέννησής της, ένα τραγικό συμβάν και ο θάνατός της μέσα στα ίδια του τα χέρια λίγες ημέρες αργότερα καθώς και η αναζήτηση στοιχείων σχετικά με τη ζωή της, τον οδηγούν σε ένα περιπετειώδες ταξίδι από τη Νέα Υόρκη στην Αθήνα και στη Σαντορίνη, από τη Ρώμη και τη Νυρεμβέργη στο Παρίσι... Ένα ταξίδι ψυχής! Τα γεγονότα, αλλά και τα πρόσωπα που θα συναντήσει, θα ανατρέψουν όλη του τη ζωή και θα τον γυρίσουν πολλά χρόνια πίσω... Αυτά που συνέβησαν τότε καθόρισαν τις επιλογές του και το μονοπάτι της ζωής του μέχρι σήμερα. Τώρα όλα ανατρέπονται!

Η Βιργινία, ερωτευμένη με τον Οδυσσέα, δίνει τον δικό της αγώνα, προκειμένου να σταθεί δίπλα του στην κρίσιμη αυτή περίοδο της ζωής του και να κερδίσει μία θέση στην καρδιά του.

Θα αντιληφθεί εγκαίρως αυτά που η ίδια η ζωή τού ψιθυρίζει ή θα μείνει φυλακισμένος στα δεδομένα του χάνοντας την ευκαιρία του;

ΩΚ 151

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-56-6

9 786185 104566